

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 13ης Μαρτίου 2014*

«Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης — Διεθνής δικαιοδοσία σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Ειδικές βάσεις δικαιοδοσίας — Άρθρο 5, σημεία 1 και 3 — Αγωγή αποζημιώσεως — Ζήτημα αν πρόκειται για συμβατική ή αδικοπρακτική ευθύνη»

Στην υπόθεση C-548/12,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Landgericht Krefeld (Γερμανία) με απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 30 Νοεμβρίου 2012, στο πλαίσιο της δίκης

Marc Brogsitter

κατά

Fabrication de Montres Normandes EURL,

Karsten Fräßdorf,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. da Cruz Vilaça, πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot (εισηγητή) και A. Arabadjiev, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 28ης Νοεμβρίου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο M. Brogsitter, Rechtsanwalt, παριστάμενος αυτοπροσώπως,
- η Fabrication de Montres Normandes EURL και ο K. Fräßdorf, εκπροσωπούμενοι από τον A. Mansouri, Rechtsanwalt,
- η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Inez Fernandes και την S. Nunes de Almeida,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον W. Bogensberger και την A.-M. Rouchaud-Joët,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 12, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, του M. Brogsitter, κατοίκου Kempen (Γερμανίας), και, αφετέρου, της Fabrication de Montres Normandes EURL (στο εξής: Fabrication de Montres Normandes), εταιρείας με έδρα την Brionne (Γαλλία), και του K. Fräbdorf, κατοίκου Neuchâtel (Ελβετίας), με αντικείμενο αγωγή ασκηθείσα από τον M. Brogsitter προς αποκατάσταση των ζημιών που ισχυρίστηκε ότι υπέστη από ενέργειες οι οποίες στοιχειοθετούσαν, κατά τον ίδιο, αθέμιτο ανταγωνισμό.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 προβλέπει τα ακόλουθα:
«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει ιδίως φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις.»
- 4 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 ορίζει τα κάτωθι:
«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»
- 5 Το άρθρο 5 του κανονισμού 44/2001 έχει ως εξής:
«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος:
1) α) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή
β) για τους σκοπούς της εφαρμογής της παρούσας διάταξης, και εφόσον δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, ο τόπος εκπλήρωσης της επίδικης παροχής είναι:
— εφόσον πρόκειται για πώληση εμπορευμάτων ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παράδοση των εμπορευμάτων,
— εφόσον πρόκειται για παροχή υπηρεσιών, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παροχή των υπηρεσιών·
γ) το στοιχείο α' εφαρμόζεται, εφόσον δεν εφαρμόζεται το στοιχείο β'·

[...]

- 3) ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός·

[...]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 6 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο M. Brogsitter εμπορεύεται ρολόγια πολυτελείας. Το 2005 συνήψε με τον ωρολογοποιό K. Fräbendorf, τότε κάτοικο Γαλλίας, σύμβαση δυνάμει της οποίας ο τελευταίος ανέλαβε την υποχρέωση να αναπτύξει, για λογαριασμό του M. Brogsitter, μηχανισμούς για ρολόγια πολυτελείας που προορίζονταν για σειριακή παραγωγή. Ο K. Fräbendorf άσκησε τη σχετική δραστηριότητα μέσω της εταιρείας Fabrication de Montres Normandes, της οποίας ήταν ο μοναδικός εταίρος και διαχειριστής. Από το 2010 κατοικεί στην Ελβετία.
- 7 Ο M. Brogsitter διατείνεται ότι ανέλαβε το σύνολο των εξόδων που αφορούσαν τους μηχανισμούς οι οποίοι αποτελούσαν το αντικείμενο της ως άνω συμβάσεως.
- 8 Πέραν των εργασιών τους για την ανάπτυξη των προαναφερθέντων μηχανισμών, ο K. Fräbendorf και η Fabrication de Montres Normandes δημιούργησαν παράλληλα και άλλους μηχανισμούς ρολογιών, όπως επίσης θήκες και καντράν, τα οποία παρουσίασαν για δικό τους λογαριασμό στην παγκόσμια έκθεση ωρολογοποιίας στη Βασιλεία (Ελβετία), τον Απρίλιο και τον Μάιο του 2009. Όλα αυτά τα προϊόντα τα διέθεσαν στο εμπόριο υπό την επωνυμία τους και για λογαριασμό τους, διαφημιζοντάς τα σε ιστότοπό τους στη γερμανική και τη γαλλική γλώσσα.
- 9 Ο M. Brogsitter υποστηρίζει ότι, με τις τελευταίες αυτές δραστηριότητες, οι εναγόμενοι της κύριας δίκης παρέβησαν τις συμβατικές τους υποχρεώσεις. Κατά την άποψή του, ο K. Fräbendorf και η Fabrication de Montres Normandes είχαν δεσμευτεί να εργάζονται αποκλειστικώς για εκείνον και, ως εκ τούτου, δεν επιτρεπόταν να αναπτύξουν ούτε να εμπορευθούν, υπό τη δική τους επωνυμία και για ίδιον λογαριασμό, μηχανισμούς ρολογιών, ανεξαρτήτως αν ήσαν ακριβώς ίδιοι με τους μηχανισμούς που αποτελούσαν το αντικείμενο της μεταξύ τους συμβάσεως.
- 10 Ο M. Brogsitter ζήτησε να παύσουν οι αντισυμβαλλόμενοί του να ασκούν τις επίδικες δραστηριότητες και να του καταβάλουν αποζημίωση λόγω αδικοπραξίας, στηριζόμενος, στο πλαίσιο του γερμανικού δικαίου, αφενός, στον γερμανικό νόμο κατά του αθέμιτου ανταγωνισμού (Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb) και, αφετέρου, στο άρθρο 823, παράγραφος 2, του γερμανικού αστικού κώδικα (Bürgerliches Gesetzbuch) για να ισχυριστεί ότι οι εναγόμενοι, με τις ενέργειές τους, όχι μόνον παραβίασαν το εμπορικό απόρρητο και τον ζημίωσαν, αλλά τέλεσαν και τα αδικήματα της απάτης και της απιστίας.
- 11 Οι εναγόμενοι ζήτησαν την απόρριψη της αγωγής. Άσκησαν επίσης ανταγωγή, υποστηρίζοντας ότι οι επίδικοι μηχανισμοί ρολογιών είναι, εν πάση περιπτώσει, κατασκευασμένοι με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι εκείνοι που αποτελούσαν το αντικείμενο της συμβάσεως και δεν καλύπτονται από ρήτρα αποκλειστικότητας. Προέβαλαν επίσης ένσταση αναρμοδιότητας, ισχυριζόμενοι ότι μόνον τα γαλλικά δικαστήρια είχαν, δυνάμει του άρθρου 5, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, διεθνή δικαιοδοσία για να αποφανθούν επί των αξιώσεων του M. Brogsitter, δεδομένου ότι τόσο ο τόπος εκπληρώσεως της προβλεπόμενης από την επίμαχη σύμβαση παροχής όσο και ο τόπος επελεύσεως της υποτιθέμενης ζημίας βρίσκονταν στη Γαλλία.
- 12 Η Fabrication de Montres Normandes τέθηκε, κατά την εκκρεμοδικία, υπό δικαστική εκκαθάριση. Ο εκκαθαριστής της εταιρείας, ο οποίος διορίστηκε στη Γαλλία, εξουσιοδότησε τους πληρεξούσιους δικηγόρους των εναγομένων να συνεχίσουν τη δίκη.

- 13 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει επίσης ότι το Oberlandesgericht Düsseldorf αποφάνθηκε ήδη, στις 5 Οκτωβρίου 2011, κατ' έφεση επί της πρώτης αποφάσεως του Landgericht Krefeld, με την οποία το τελευταίο έκρινε ότι δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία. Το Oberlandesgericht Düsseldorf κατέληξε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είχε, ως προς την ενώπιόν του διαφορά, διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 5, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 για να αποφανθεί μόνον επί των αξιώσεων του M. Brogsitter που αφορούσαν αδικοπρακτική ευθύνη. Οι λοιπές αξιώσεις στηρίζονταν, αντιθέτως, σε ενοχές «εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, του κανονισμού αυτού και έπρεπε να προβληθούν ενώπιον γαλλικού δικαστηρίου.
- 14 Το Landgericht Krefeld ερωτά εντούτοις αν, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως και, ιδίως, της υπάρξεως συμβάσεως η οποία συνήφθη μεταξύ των διαδίκων της κύριας δίκης, η αγωγή αποζημιώσεως που ασκήθηκε ενώπιόν του θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στις διαφορές «εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 και ότι υπάγεται μάλλον στη διεθνή δικαιοδοσία των γαλλικών δικαστηρίων.
- 15 Στο πλαίσιο αυτό, το Landgericht Krefeld αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:
- «Έχει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 την έννοια ότι ο ενάγων που ισχυρίζεται ότι ζημιώθηκε από πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού του εγκατεστημένου σε άλλο κράτος μέλος αντισυμβαλλομένου του, η οποία θεωρείται παράνομη πράξη κατά το γερμανικό αστικό δίκαιο, εγείρει κατά του εν λόγω αντισυμβαλλομένου αξιώσεις εκ συμβάσεως ακόμη και όταν η αγωγή του ερείδεται σε αδικοπρακτική βάση;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 16 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσία να διευκρινιστεί αν αξιώσεις αποζημιώσεως, όπως οι προβληθείσες στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι οποίες στηρίζονται σε αδικοπρακτική ευθύνη κατά το εθνικό δίκαιο, πρέπει μολαταύτα να γίνει δεκτό ότι εμπίπτουν στις «διαφορές εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001, δεδομένης της συμβατικής σχέσεως που συνδέει τους διαδίκους της κύριας δίκης.
- 17 Προκαταρκτικώς, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλε ο M. Brogsitter, υποστηρίζοντας ότι το ως άνω ζήτημα στερείται σημασίας εφόσον το αιτούν δικαστήριο έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχε, ούτως ή άλλως, διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει είτε του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο β', του κανονισμού 44/2001, που αφορά τις συμβάσεις πωλήσεως εμπορευμάτων, είτε του άρθρου 5, σημείο 3, του ίδιου κανονισμού. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό συναρτάται αποκλειστικώς με την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στις κρίσιμες εν προκειμένω διατάξεις του δικαίου της Ένωσης και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά λόγο για να απορριφθεί ως απαράδεκτο το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα.
- 18 Εν συνεχεία υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, οι έννοιες «διαφορές εκ συμβάσεως» και «ενοχές εξ αδικοπραξίας», όπως χρησιμοποιούνται στο άρθρο 5, σημεία 1, στοιχείο α', και 3, του κανονισμού 44/2001 αντιστοίχως, πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς, με γνώμονα κυρίως την οικονομία και τους σκοπούς του εν λόγω κανονισμού, προς διασφάλιση της ομοιόμορφης εφαρμογής του σε όλα τα κράτη μέλη (βλ., ιδίως, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, C-147/12, ÖFAB, σκέψη 27). Δεν είναι επομένως δυνατό να παραπέμπουν στον χαρακτηρισμό ο οποίος δίνεται, κατά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, στην έννομη σχέση που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.
- 19 Αφετέρου, εφόσον ο κανονισμός 44/2001 αντικατέστησε, ως προς τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών, τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως είχε τροποποιηθεί με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή (στο εξής:

Σύμβαση των Βρυξελλών), η ερμηνεία που έχει δοθεί από το Δικαστήριο όσον αφορά τις διατάξεις της ως άνω Συμβάσεως ισχύει και για τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού, όταν οι διατάξεις των δύο αυτών νομοθετημάτων μπορούν να χαρακτηριστούν ως αντίστοιχες (προαναφερθείσα απόφαση *ÖFAB*, σκέψη 28). Τέτοια αντιστοιχία υπάρχει πράγματι μεταξύ των σημείων 1, στοιχείο α', και 3 του άρθρου 5 του κανονισμού 44/2001 και των σημείων 1 και 3 του άρθρου 5 της Συμβάσεως των Βρυξελλών (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα απόφαση *ÖFAB*, σκέψη 29).

- 20 Συναφώς, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η ενοχή «εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας», όπως την εννοεί το άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, περιλαμβάνει κάθε αξίωση η οποία στηρίζεται σε αναγνώριση της ευθύνης του εναγομένου, χωρίς να απορρέει «εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού (βλ., σχετικώς, ιδίως απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 189/87, *Καλφέλης*, Συλλογή 1988, σ. 5565, σκέψη 17).
- 21 Κατά συνέπεια, προκειμένου να διαπιστωθεί τι είδους αξιώσεις προβλήθηκαν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, πρέπει να εξεταστεί, σε μια πρώτη φάση, αν οι οικείες ενοχές είναι, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού τους κατά το εθνικό δίκαιο, συμβατικής φύσεως (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2002, C-167/00, *Henkel*, Συλλογή 2002, σ. I-8111, σκέψη 37).
- 22 Όπως καθίσταται σαφές από την απόφαση περί παραπομπής, οι διάδικοι της κύριας δίκης έχουν αναλάβει υποχρεώσεις βάσει συμβάσεως.
- 23 Ωστόσο, το γεγονός και μόνον ότι ό ένας εκ των συμβαλλομένων ασκεί αγωγή αποζημιώσεως κατά του άλλου δεν αρκεί για να γίνει δεκτό ότι η αγωγή αυτή εμπίπτει στις «διαφορές εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001.
- 24 Για να συναχθεί τέτοιο συμπέρασμα πρέπει η συμπεριφορά που προσάπτεται να μπορεί να θεωρηθεί ως παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων, όπως αυτές ορίζονται βάσει του αντικειμένου της οικείας συμβάσεως.
- 25 Τούτο ισχύει *a priori* στην περίπτωση όπου η ερμηνεία της συμβάσεως που έχουν συνάψει ο εναγόμενος με τον ενάγοντα παρίσταται απολύτως αναγκαία προκειμένου να διαπιστωθεί αν η συμπεριφορά την οποία προσάπτει ο δεύτερος στον πρώτο είναι θεμιτή ή, αντιθέτως, αθέμιτη.
- 26 Απόκειται επομένως στο αιτούν δικαστήριο να κρίνει αν η υπό κρίση στην υπόθεση της κύριας δίκης αγωγή έχει ως αντικείμενο την αποκατάσταση ζημίας η οποία θα μπορούσε ευλόγως να θεωρηθεί ότι οφείλεται σε προσβολή των δικαιωμάτων ή παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη σύμβαση μεταξύ των διαδίκων της κύριας δίκης, όπερ θα σήμαινε ότι η εξέταση της συμβάσεως θα ήταν απολύτως αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς.
- 27 Στην περίπτωση αυτή, η σχετική αγωγή αφορά διαφορά «εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001. Στην αντίθετη περίπτωση, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η αγωγή στηρίζεται σε ενοχή «εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001.
- 28 Πρέπει, πάντως, να υπομνησθεί επίσης ότι, στην πρώτη περίπτωση, η διεθνής δικαιοδοσία επί της διαφοράς εκ συμβάσεως θα πρέπει να καθοριστεί σύμφωνα με τα κριτήρια συνδέσεως του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο β', του κανονισμού 44/2001, αν η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης σύμβαση είναι είτε σύμβαση πώλησεως εμπορευμάτων είτε σύμβαση παροχής υπηρεσιών κατά την έννοια της συγκεκριμένης διατάξεως. Όπως προβλέπει δηλαδή το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 44/2001, η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται σύμφωνα με το κριτήριο συνδέσεως του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001 μόνον αν η οικεία σύμβαση δεν εμπίπτει σε καμία από τις ως άνω δύο κατηγορίες (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 23ης Απριλίου 2009, C-533/07, *Falco Privatstiftung και Rabitsch*, Συλλογή 2009, σ. I-3327, σκέψη 40, και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, C-9/12, *Corman Collins SA*, σκέψη 42).

- 29 Ως εκ τούτου, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι αξιώσεις αποζημιώσεως όπως οι προβληθείσες στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι οποίες στηρίζονται σε αδιοπρακτική ευθύνη κατά το εθνικό δίκαιο, πρέπει μολαταύτα να γίνει δεκτό ότι εμπίπτουν στις «διαφορές εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001, εφόσον η συμπεριφορά που προσάπτεται μπορεί να θεωρηθεί ως παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων, όπως αυτές ορίζονται βάσει του αντικειμένου της οικείας συμβάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 30 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφαινεται:

Αξιώσεις αποζημιώσεως όπως οι προβληθείσες στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι οποίες στηρίζονται σε αδιοπρακτική ευθύνη κατά το εθνικό δίκαιο, πρέπει μολαταύτα να γίνει δεκτό ότι εμπίπτουν στις «διαφορές εκ συμβάσεως» κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, εφόσον η συμπεριφορά που προσάπτεται μπορεί να θεωρηθεί ως παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων, όπως αυτές ορίζονται βάσει του αντικειμένου της οικείας συμβάσεως.

(υπογραφές)